

Ježiš Kristus: definitívna odpoveď na otázku o smrti (33)

V stredajšej katechéze pápež Lev XIV. hovoril o tom, ako Kristovo zmŕtvychvstanie osvetľuje tajomstvo smrti, ktoré vždy vyvolávalo v ľuďoch hlboké otázky.

10.12.2025

**IV. Kristovo zmŕtvychvstanie a
výzvy súčasného sveta**

7. Veľká noc Ježiša Krista: posledná odpoveď na otázku o našej smrti

Čítanie: *Lk 23, 52–54*

„[Jozef z Arimatey] zašiel k Pilátovi a poprosil o Ježišovo telo. Keď ho sňal, zavinul ho do plátna a uložil do vytesaného hrobu, v ktorom ešte nik neležal. Bol Prípravný deň a už sa začínala sobota.“

Drahí bratia a sestry, požehnaný deň!
Všetkých vítam!

Tajomstvo smrti v človeku vždy vyvolávalo hlboké otázky. Smrť sa totiž javí ako udalosť najprirodzenejšia a zároveň najneprirodzenejšia. Je prirodzená, pretože každý živý tvor na zemi

zomiera. Je neprimeraná, pretože túžba po živote a večnosti, ktorú v sebe nosíme pre seba i pre tých, ktorých milujeme, nám dáva vnímať smrť ako odsúdenie, ako „nezmysel“.

Mnohé staroveké národy vytvorili rituály a zvyky spojené s úctou k mŕtvym, aby sprevádzali a pripomínali si tých, čo vstupovali do najvyššieho tajomstva. Dnes však pozorujeme opačný trend: smrť sa stáva akýmsi tabu, udalosťou, ktorú treba držať čo najďalej, témou, o ktorej sa hovorí pošepky, aby nenarušila našu citlivosť a pokoj. Neraz sa preto vyhýbame aj návštevám cintorínov, kde tí, čo nás predišli, odpočívajú v očakávaní vzkriesenia.

Čo je teda smrť? Je naozaj posledným slovom o našom živote? Len človek si túto otázku kladie, pretože jedine on vie, že musí zomrieť. Vedomie o smrti ho však pred ňou nezachraňuje, v

istom zmysle ho zaťažuje viac než ostatné živé tvory. Zvieratá trpia a tušia blízkosť smrti, ale nevedia, že smrť patrí k ich údelu. Nepýtajú sa po zmysle, cieli či výsledku života.

Keď si to uvedomujeme, zdá sa, akoby sme boli paradoxné bytosti, nešťastné nielen preto, že zomrieme, ale aj preto, že máme istotu, že táto udalosť nastane, hoci nevieme ako a kedy. Sme si toho vedomí a zároveň sme bezmocní. Odtiaľ pravdepodobne pochádza časté vytlačanie myšlienky na smrť či úniky pred touto existenciálnou otázkou.

Svätý Alfonz Mária de' Liguori vo svojom známom diele *Príprava na smrť* uvažuje o pedagogickej hodnote smrti a zdôrazňuje, že je veľkou učiteľkou života. Vedomie, že existuje, a najmä rozjímanie o nej nás učí rozhodovať sa, čo skutočne urobiť so svojou existenciou. Modliť

sa, aby sme pochopili, čo je užitočné pre Božie kráľovstvo, a zanechať to, čo je zbytočné a pripútava nás k pomínuteľným veciam – to je tajomstvo autentického života v uvedomení si, že pozemský prechod nás pripravuje na večnosť.

Mnohé dnešné antropologické vízie však sľubujú akési imanentné nesmrteľnosti, premýšľajú o predlžovaní pozemského života prostredníctvom technológií. Je to horizont transhumanizmu, ktorý sa čoraz viac dostáva do diskusie o výzvach našej doby. Mohla by byť smrť skutočne porazená vedou? A mohla by tá istá veda zaručiť, že život bez smrti by bol aj šťastný?

Udalosť Kristovho zmŕtvychvstania nám zjavuje, že smrť nie je opozíciou života, ale jeho súčasťou – prechodom k večnému životu. Ježišova Pascha nám dáva vopred zakúsiť, uprostred utrpení a skúšok

tohto sveta, plnosť toho, čo sa stane po smrti.

Evanjelista Lukáš akoby zachytáva toto predtuchové svetlo v temnote, keď na konci popoludnia tma zahalila Kalváriu, píše: „Bol Prípravný deň a už sa začínala sobota“ (*Lk 23, 54*). Toto svetlo, predchádzajúce veľkonočné ráno, už žiari v temnote neba, ktoré sa zdá byť ešte zatvorené a nemé. Svetlá soboty prvý a jediný raz ohlasujú svitanie dňa po sobote: nového svetla zmŕtvychvstania. Iba táto udalosť je schopná úplne osvietiť tajomstvo smrti. V tomto svetle – a len v ňom – sa stáva pravdou to, po čom naše srdce túži: že smrť nie je koncom, ale prechodom k plnému svetlu, k blaženej večnosti.

Zmŕtvychvstalý nás predchádza v tejto veľkej skúške smrti a zvíťazil nad ňou mocou Božej lásky. Tak nám pripravil miesto večného odpočinku,

domov, kde sme očakávaní, daroval nám plnosť života, v ktorom už niet tieňov ani protirečení.

Vďaka nemu, ktorý z lásky zomrel a vstal z mŕtvych, môžeme so svätým Františkom nazývať smrť „sestrou“. Očakávať ju s istou nádejou zmŕtvychvstania nás chráni pred strachom z definitívneho zániku a pripravuje nás na radosť života bez konca.

.....

Preklad: Martin Jarábek

Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)

.....

odpoved-na-otazku-o-smrti-33/
(21.03.2026)